

Валери Мерджанов

In aeternum

14 Януари, 2014 година

Безличната бяла стена бе вперила празният си ужасяващ поглед в Клара. Момичето изглеждаше напрегнато. Животът нямаше да има същото значение за нея. Единственото, което би желала сега, бе още един шанс за Кейн, но събитията предвещаваха повече зло, отколкото би могла да понесе. И си помисли – човек е едно от малкото животни, способно да се адаптира към неприятните обстоятелства, да носи бремето на нещастieto и злото. Единственото животно със съвест и различаващо се от останалите, когато изгуби тази съвест. Това би го направило по-смъртоносен от гръмотевицата, подпалила самотния дъб наскре полето; по-жесток от лъва, нахвърлящ се връз антилопата; по-безжалостен от скорпиона. А изгуби ли и последната надежда, тогава той е способен да се раздели доброволно и със своя живот.

Нещо странно ставаше с нея. Потръпна.

– Мис... – гласът на лекаря. Звънтящ и сух като току-що изпразнена чаша горчиво питие. – Боя се, че го загубихме... Съжалявам.

Като че ли бе подготвена за новината. Нещо повече – очакваше я. Както смъртникът, усещаш в последните си мигове как надяват въжето на шията му. После настъпва мрак.

– Благодаря ви за всичко, докторе...

Изправи се. Кейн бе мъртъв и за нея оставаха малко възможности.

С бързи крачки се отдалечи.

Всичко тук е изненада. Животът е красив навсякъде, а човечеството не разбира това. Затънало е в тривиалните проблеми около собственото си оцеляване, в борба за поредния залък, с който да продължи нелепото си съществуване и безкрайните си мъки. Защото и най-щастливият човек на смъртния свят е по-нешастен от всичко живо и неживо във вселената.

А това тук е нещо ново. Нещо, пораждащо любопитство.

„И нека не е останала и частица от човека у мен, за да не променя тази заблуда“ – мисли си Кейн малко след момента на Посрещането. Дори за миг е забравил Клара, роднините, приятелите и всичко останало, напомнящи му...

Никой не може да спре решението му да се яви... Материята е преходна – след 100 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 години тя ще изчезне в тунела на

нищото. Той е готов да изтърпи дори това безкрайно наказание, стига Клара да не страда.

Клара стои пред огледалото и сресва косите си. Мъгляво отражение... Неиде там, в бляскавата повърхност на стъклото, се губи образът ѝ – или огледалото е изпотено, или тя плаче...

Оставя гребена... В стаята цари тишина... Кейн не е развил толкова способностите си, че да прочете мислите ѝ. Но многобройните чувства, които са изтъкали съществото му го разкъсват и объркват. Всичките тези вълни се унищожават в противофаза, впитат се, вибрират и крайното чувство е едно – страх... Страхът витае навсякъде и се процежда като отрова, стиснала живата тъкан в зловещата хватка на смъртта – вечната съдница, която идва за живия като наказание, а за душата като благодат...

Ала Клара не знае това. Тя е една от заблудените и той не може да гледа как страда. Трябва да се яви...

Клара става и минава през него. Не го вижда и това го влудява. Той е тук и наблюдава всяко нейно движение, а тя е разкъсвана от спомени и знае, че бъдещето тъне в забрава... Единственото ѝ желание е да го види още веднъж, а той е безсилен да стори каквото и да е. Едно поредно изпитание на земните му чувства, които според онези би трябвало да са отдавна изчезнали и заменени с новия идеал.

14 Януари, 2015 година

Клара... – въздухът се съгъсти като ектоплазма около аурата на медиум и се разпръсна също тъй бързо, за да се материализира образът на Кейн. Ефирно създание, въздигнато от Преизподнята.

– Не... – опита се да каже тя, но дори не чу гласа си.

– Успях, Клара... – рече той. – Благодарение на твоята мисъл... Иначе всичко би било загубено... Успяхме заедно.

– Но това... – думите увиснаха във въздуха. Тежаха толкова много и тя не бе способна да повярва, че толкова години е говорела с лекота.

– Казваха – продължи той, – че да се явиш е трудно и дори невъзможно... Изисква концентрация на мисълта, присъща на малцината богове, които са далеч, в края на вселената.

– Възможно ли е това... – смехът ѝ се извиси през сълзите и ръцете и се опитаха да го прегърнат.

Опита се да я задържи, но тя падна.

– Съжалявам – рече той. – Удари ли се?

Тя остана за дълго седнала.

– Ти дори не говориш – рече тя. – Не чувам и моя глас.

– Това са нашите мисли – отвърна той. – Цял век се опитвах да го постигна. Да достигна телепатията. И не само това – да я направя достъпна и за теб.

Той млъкна.

– Какво говоря... Ние заедно го сторихме, Клара. И трябва да сме щастливи.

– Та ти умря преди година, Кейн.

– Преди сто години, Клара. Времето при нас се проявява различно.

– Какво ще стане сега? – погледна трепкащия му образ. – Това е абсурд, не мислиш ли?

– Абсурд е животът. И нищо друго.

Той полетя към тавана.

– Време е да си тръгвам...

– Почакай! – изкрещя тя и в безсилието си се опита да скочи към него. – Толкова си далеч! Къде отиваш? Закъде бързаеш?

Постепенно образът му изчезна в бялото на тавана, върху който останаха да шарят само светлосенки.

– Ще дойда, Кейн! – провикна се тя към тавана. – Накрая на вселената!

Погледът на Клара се плъзна по бляскавата морска повърхност, потъваща в мрак. Носталгията по залязващия ден беше нищожна в сравнение с тъгата ѝ по Кейн. Може би трябваше да го последва, за да бъдат вечно заедно – там, сред тишината на безкрая.

Разгърна ръце, затвори очи, за да изгуби и последния досег със сегашния свят, и полетя над морската бездна на път за края на вселената. Когато отвори очи, денят си беше заминал, а тя лежеше самотна на плажа.

14 Януари, 2048 година

Преди свечеряване плажът беше пуст. Клара от дълго време стоеше под чадъра, чакайки идването на залеза. Сякаш невидима сила я влечеше тук всяка вечер и тя следваше неизменно съветите ѝ. Две деца

останаха да играят наблизно, но бе прекалено замислена, за да им обръща внимание. Детското у нея бе безвъзвратно загубено.

Чу зад гърба си шум.

– Прощавайте – сблъска се с широката усмивка на непознат мъж. – Наблюдавам ви всяка вечер...

Той сякаш се стесняваше да продължи.

– Аз също идвам тук всеки ден и си мислех... – млъкна отново.

– Мислехте да ме заговорите – рече тихо тя.

– Нещо такова.

– Тогава да посрещнем залеза заедно. Може би ще има какво да си кажем.

Той седна до нея на пясъка.

– Май няма нужда от този чадър, нали? – засмя се тя. – Слънцето вече си отива, а с него и поредният ден от живота ми.

Тя погледна към лицето му, осветено от оранжевите отражения на залязващото слънце. Беше доста млад. Вероятно едва на 24. Животът стоеше пред него, а за нея всичко бе свършило – 56 години скучен живот, изпълнен с напразна надежда по Кейн.

Разговаряха дълго. За различни неща. Клара го гледаше в захлас. Чуваше думите му, но не ги слушаше. Пред очите ѝ бе само образът му, неговите плавни движения, безгрижната усмивка. В цялото му същество прозираше същност, която събуди спомени у нея. Споменът се разгръщаше като буреносен облак, понесъл след себе си разруха. Толкова много ѝ напомняше за...

– Кейн! – извика тя и ръката ѝ механично се пресегна към него.

Той не реагира. Може би се изненада.

– Да не ме бъркате с някой?

Клара се извърна настрана. Почувства се ужасно зле и с трудност запази самоконтрол.

Тишината се съгъсти над тях. Дълго време слушаха единствено прибора. Смълчани щяха да изчакат изгрева.

„Кейн“ – помисли си той и пред него изплува избледнял спомен за сън, за приказно момиче в средновековни одежди и той, благородникът, когото наричаха Кейн. Сетне сънят ставаше лош и не искаше да си го спомня. Детски приказни сънища. И нищо повече. Детското у него бе отдавна умряло.

Погледна към Клара. Старостта си казваше думата, но многобройните мраморни бръчки и побелелите коси не можеха да заличат красотата ѝ. В погледа ѝ се четеше безкрайна тъга. Тя се взираше в морето –

леко усмихната, замислена, далечна. И в този момент разпозна в нея момичето от съня си...

Като че ли ставаше магия. Той е тук. Тя. Сякаш довършваха разговор, започнат преди цяла вечност.

„Толкова дълго го чаках – помисли си Клара. – Ако бях го последвала тогава към дълбините на вселената, може би нямаше да бъда тук – обезверена пред близкия край, и той също – очакващ от живота нещо непосилно. И двамата нещастни... И двамата наказани... По-добре да не знае. Животът е пред него...“

Слънцето започна бавно да се показва над хоризонта и светлината му, предвестница на новото, ги поздрави с добре дошли. Клара почувства как нещо у нея се отприщи – носталгичната тъга по залеза бе заменена с радостта от настъпващия ден.

КРАЙ

© 2002 Валери Мерджанов

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Зона F“, бр.2/2002

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11268>]